

Bijbelavond 11 februari 2021, Groot Ammers

'Is de vreemdeling welkom?'

M. van Werkhoven

Zingen: Psalm 119 : 17

Inleiding

Na afloop van de vorige bijbelavond over besmettelijke ziekten heb ik me hardop afgevraagd of ik de volgende avond (deze dus) zou wijden aan het vraagstuk van wel of niet vaccineren. Ik heb besloten dat niet te doen. Misschien stelt het u wel teleur, omdat u juist zo met die vraag worstelt.

Ik zal u eerlijk zeggen dat ik het niet aandurfde. Het is zo'n ingewikkeld vraagstuk en dat is het niet van vandaag of gisteren. Ook in vroeger tijden speelde het bij uitbraken van besmettelijke ziekten. En er zijn talloze verhandelingen over geschreven, juist ook door mensen die vanuit Gods Woord een standpunt willen bepalen. Echter, de uitkomsten van hun zoektocht staan vaak lijnrecht tegenover elkaar.

Ook in deze tijd rond COVID-19 tref je het ene na het andere artikel aan in christelijke kranten en via andere media, met alle argumenten voor en tegen en niet altijd zonder bepaalde gewetensdwang. Meestal is de uitkomst: Je moet maar zelf voor Gods aangezicht tot een verantwoorde beslissing zien te komen. Wat moet ik hier nog aan toevoegen? Zou ik de wijsheid in pacht hebben en het ultieme antwoord kunnen geven? Ik vrees van niet. U mag best weten dat ik zelf ook nog bezig ben met deze vragen.

Vanavond belicht ik een ander thema. Je zou het bij alle berichten over corona, die het nieuws al een jaar lang beheersen, bijna niet meer als een actueel thema beschouwen: *de vreemdeling, de vluchteling, de asielzoeker*. Hoe is onze houding ten aanzien van hen?

Ik hoop dat het vanavond, als daar bijbels licht over valt, ons helpt om die houding te bepalen, mogelijk zelfs te herzien, als dat nodig zou blijken.

Uitgangspunt is een korte tekst uit de Romeinenbrief: '*Leg u toe op de gastvrijheid*'
We zullen het gedeelte lezen waarin dit staat en enkele verzen uit Leviticus.

Lezen: Romeinen 12 : 9 – 21 en Leviticus 19 : 33 - 37

'Is de vreemdeling welkom?'

1. Wat zeggen mensen erover? 2. Wat zegt God erover? 3. Wat is onze houding?

1. Wat zeggen mensen erover?

Het is een onderwerp dat niemand eigenlijk kan negeren. *De vreemdeling, de vluchteling, de asielzoeker*. Bij duizenden komen ze binnen in ons land en andere landen in Europa. In 2019 22.000 in Nederland en 675.000 in heel Europa. Een niet te stuiten stroom, die velen tot wanhoop drijft, niet in de laatste plaats de regeringen van Europese landen, van wie verwacht wordt dat ze opvang en hulp bieden.

We kennen allemaal wel de beelden en de verhalen vanuit Griekenland, van Lesbos en andere eilanden dichtbij Turkije. Of van het eiland Lampedusa tussen Tunesië en Italië, waar veel Noord- Afrikaanse vluchtelingen Europa binnenkomen.

De vluchtelingen zelf zijn vaak de wanhoop nabij. Wat hebben al die tochten over zee ook al niet aan mensenlevens gekost? En wat een vreselijke praktijken worden toegepast door mensensmokkelaars, die misbruik maken van de nood van een ander en die van vluchtende mensen zelf beter willen worden. Keiharde en onmenselijke, mensonterende praktijken. Het is ten hemel schreiend.

Het is overigens niet nieuw dat vluchtelingen gastvrijheid zoeken in ons land. Het was wel vóór onze tijd, zal ik maar zeggen, maar u weet wellicht dat tijdens de 1^e wereldoorlog een miljoen Belgen naar Nederland vluchtten, totdat Duitsers de grens hermetisch afsloten. Enkele eeuwen eerder kwamen er duizenden Franse protestanten naar ons land: Hugenoten.

Een laatste voorbeeld zijn de vele Joden uit Spanje en Portugal, die ongeveer in diezelfde tijd naar hier vluchtten, als gevolg van anti-semitisme. Vandaar die enorme Portugees-Joodse synagoge aan het Jonas Daniël Meijerplein in Amsterdam. Veel vreemdelingen hebben bij ons een nieuw bestaan opgebouwd. Ze waren welkom.

Misschien zijn er ook onder ons wel die enigszins ervaren hebben, wat het is om uit je vertrouwde omgeving weg te moeten. Sommige ouderen hebben de oorlog meegemaakt, of de waters-nood en moesten misschien evacueren. Het hoogstnodige kon je meenemen. Je was helemaal ontworteld.

Een beetje kun je meevoelen wat de vluchtelingen van vandaag doormaken, al is het voor hen in veel heftiger. Ze komen niet in een naburig dorp terecht, maar vaak in een totaal ander werelddeel, met een vreemde taal en cultuur.

Iemand vraagt: Moet je geen onderscheid maken? Zijn het echt allemaal vluchtelingen die naar Europese landen komen? Is het woord vreemdeling - in de vraag, of die welkom is - niet wat te algemeen? Daar hebt u wel een punt. Dat is ook, wat in veel discussies naar voren komt. Hoe urgent is bij elke vreemdeling de noodzaak om van huis en haard weg te gaan? De motieven zijn heel divers.

Het maakt nogal verschil of je om economische redenen weggaat en een land zoekt, waar je een beter en luxer leven verwacht, of dat je moet vluchten voor je leven, vanwege oorlog of omdat je godsdienst niet meer geaccepteerd wordt door degenen die het voor het zeggen hebben. Wat zijn er door de jaren heen ontzaglijk veel christenen gevlucht, omdat ze in hun land geen christen mochten blijven. Of als ze dat bleven, vreselijk onderdrukt werden, gevangen, gemarteld, gedood. Dat is nog hoogst actueel.

We mogen degenen, die moeten bepalen of men terecht asiel zoekt, wel wijsheid toewensen en toebidden, om hier eerlijk en consequent in te onderscheiden. Tegelijk mogen wij ons, wat die economische motieven betreft, wel afvragen of het zo verwonderlijk is, dat mensen uit 'arme landen' naar hier willen komen. Trekken we ze niet aan, met de luxe die ze van onze West-Europese landen kunnen zien en horen? Is de kloof tussen armen en rijken niet steeds groter geworden? Geen wonder, dat armen graag van onze welvaart willen meeprofiteren.

Het geeft voor overheden, landelijk, maar ook lokaal, veel hoofdbrekens. Hoe ver gaat gastvrijheid? Hoe weeg je de noodzaak en de urgentie en hoe krijg je daar eerlijke informatie over? Valsheid in geschrifte is één van de grote problemen bij asielaanvragen. Het levert politieke ruzies op en veel burgers mengen zich graag in de discussie en bepaald niet altijd op een correcte manier. Er is veel onrust en behoorlijk veel weerstand.

Ik vraag me weleens af of dat ook bij de toestroom van veel vluchtelingen in het verleden zo was. Of is het iets van deze tijd? De lichtgeraaktheid bij velen. Overal over mee willen praten en liefst meebeslissen. En het lijkt wel of men niet meer openstaat voor mensen die in de knel zijn geraakt. Wil men onder geen beding iets afstaan, van wat we met elkaar verworven hebben aan welvaart? Steeds minder is er bereidheid om daarvan te delen met mensen in nood.

Sommigen komen met het argument van de grote verschillen in cultuur en in godsdienst tussen de vluchtelingen onderling en ook ten opzicht van ons Nederlanders. Die verschillen blijken wel, uit de onrust binnen de opvangcentra. Die verschillen geven inderdaad veel problemen.

Velen zijn ook bang voor de invloed of zelfs macht die zou kunnen uitgaan van steeds grotere groepen moslims. Ze verwijzen naar incidenten, waarbij christenen in opvangcentra geïntimideerd worden door moslims. Er heerst veel spanning en er is veel angst.

Ik haast me te zeggen, dat het allemaal niet zo eenvoudig ligt. Het is een complex vraagstuk. Hoe moeten we onze houding, onze opstelling in dezen bepalen? We krijgen er misschien allemaal wel vroeg of laat van dichtbij mee te maken. Een christen bepaalt zijn houding aan de hand van de bijbel. Wat zegt de bijbel; wat zegt God erover?

2. Wat zegt God erover?

We lezen uit Romeinen 12. Wie bedoelt Paulus nu, als hij schrijft: *Leg u toe op de gastvrijheid*? Gaat het hier alleen om gastvrijheid naar broeders en zusters? Medechristenen in nood of rondreizende evangelisten?

Sommigen beperken het inderdaad tot onderlinge gastvrijheid. Ze verwijzen naar hoe hoofdstuk 12 begint, over de gemeente als een *lichaam met de vele leden* (4); en naar vers 10, waar staat: *Heb elkaar hartelijk lief met broederlijke liefde*. En de woorden die direct aan onze tekst voorafgaan: *Wees deelgenoot in de noden van de heiligen*. (13a)

Ze wijzen bovendien op bijna dezelfde woorden uit de Hebrëeënbrief, waar staat: *Laat de broederlijke liefde blijven*; en in 1 adem erachteraan: *Vergeet de gastvrijheid niet...* (Hebr 13:1, 2a) Gastvrijheid voor 'gelijkgezinden'.

Toch lijkt me dit een te smalle uitleg, omdat er niet letterlijk bij staat, gastvrij te zijn voor broeders en zusters alléén. Veel belangrijker is, dat het Griekse woord dat hier is vertaald met 'gastvrijheid', een bredere betekenis heeft: *Xenofilie* = liefde voor de vreemdeling.

Wij horen, juist in deze tijd, vaker het woord Xenofobie = angst voor de vreemdeling. Maar hier staat het tegenovergestelde: vriendelijk zijn voor de vreemdeling. Eigenlijk vind ik dat Duitsers voor gastvrijheid ook een mooier woord hebben dan wij: Gastfreundschaft.

Er is nog iets, waarom de oproep tot gastvrijheid breder is dan alleen geloofsgenoten, want in Hebr. 13 volgt op die woorden: *Vergeet de gastvrijheid niet: want hierdoor hebben sommigen, zonder het te weten, engelen, onderdak geboden*. Onwetend!, dus dan gaat het over onbekenden. Geen broeders en zusters uit de gemeente.

Bovendien komt dat ook overeen met wat de bijbel op veel andere plaatsen hierover zegt, zowel in het Oude- als het Nieuwe Testament. Ik wil met u eens luisteren naar zulke woorden. Dan horen we toch, *wat God erover zegt?*

We lezen in de bijbel vaak over vluchtelingen. Zowel Abraham als Izak als Jacob zijn gevlucht vanwege hongersnood. We zouden ze nu *economische* vluchtelingen noemen. Feitelijk kwam de verhuizing van heel Jacobs familie naar Egypte ook voort uit hongersnood en hebben daar meerdere generaties jarenlang als vreemdeling gewoond.

Er zijn in de bijbel ook *politieke* vluchtelingen, zoals Mozes, die een Egyptenaar had gedood. Elia, aan de beek Krith, om uit koning Achabs handen te blijven. Of David, die vluchtte voor Saul die hem wilde doden en voor zijn zoon Absalom, die hem van de troon wilde stoten.

Wat heeft Paulus niet meegemaakt, als hij vijandschap ondervond van de Joden, ná zijn bekering of van de heidenen, aan wie hij het evangelie van Jezus Christus verkondigde? Hij moest meermalen vluchten voor zijn leven, een *'geloofsvluchteling'*.

In de meeste van zijn brieven komt hij op het thema van 'lijden om Christus' wil' terecht en net als hij hebben talloze christenen moeten vluchten voor hun leven.

Dat is alle eeuwen door, in de geschiedenis van het christendom zo geweest, tot vandaag toe. Lees de berichten maar van Open Doers of andere stichtingen voor vervolgte christenen. Het bevestigt de woorden van Jezus: *Ze hebben Mij vervolgd, ze zullen ook u vervolgen*.

Maar God toont ons, al vanaf het begin van de bijbel, Zijn speciale zorg voor vreemdelingen, die een veilige plek zoeken om te wonen: Hij heeft bijzondere zorg voor *vluchtelingen en asielzoekers*. Allereerst zien we Gods zorg voor Zijn volk, als het in den vreemde verblijft. Dan denken we natuurlijk vooral aan het volk in Egypte, waaruit de HEERE hen met een sterke arm heeft bevrijd en uitgeleid.

Maar blijkbaar is dat tegelijk een reden voor God om hen op te dragen, goed voor vreemdelingen te zorgen. Meermalen lezen we Gods gebod om gastvrij te zijn, omdat ze zelf ook vreemdelingen zijn geweest.

We lezen het: *De vreemdeling die bij u verblijft, moet voor u zijn als een ingezetene onder u. U moet hem liefhebben als uzelf, want u bent zelf vreemdelingen geweest in het land Egypte.* (Lev. 19:34)

En: *als een vreemdeling in uw land verblijft, mag u hem niet uitbuiten of onderdrukken.* (Ex. 22:21 en Lev. 19:33)

De vreemdeling liefhebben dus; letterlijk hetzelfde als dat Griekse woord Xenofilie uit Rom. 12.

Gastvrij zijn, was geen gunstbewijs, maar een plicht van Godswege. Het was een schande als mensen in nood niet op hulp konden rekenen of nog erger: als die in hun moeilijkheden ook nog uitgebuit werden. Als ze noodgedwongen langere tijd in het land woonden, wilde God dat ze gelijkgesteld werden met andere economisch zwakkeren, zoals weduwen en wezen.

Horen we dat ook niet in Psalm 146:9, waar de vreemdelingen in één adem genoemd worden met wezen en weduwen?: *De HEERE bewaart de vreemdelingen; de wees en de weduwe houdt Hij staande.*

Vreemdelingen kregen zelfs een deel van de tienden! Ik las in Deut. 14: *Om de 3 jaar moet u alle tienden van uw opbrengst van dat jaar brengen en opslaan binnen uw poorten. Dan kan de Leviet komen – hij heeft immers geen aandeel of erfelijk bezit samen met u - en de vreemdeling, de wees en de weduwe die binnen uw poorten zijn en kunnen zij eten en verzadigd worden; opdat de HEERE, uw God, u zegent in al het werk dat u doet.* (Deut 14:28, 29) Je zou kunnen zeggen: God wilde dus, dat ook aan vreemdelingen 'Belastinggeld' besteed werd. Hij verbond er zelfs Zijn zegen aan.

En als een vreemdeling per ongeluk iemand had gedood, mocht hij, net als een Israëliet, vluchten naar één van de vrijsteden. (Num. 35:15) In de rechtspraak mocht men geen onderscheid maken tussen een Israëliet en een vreemdeling (Deut 1:16).

Nog één ding uit het OT wil ik noemen. Jesaja moet van God het volk confronteren met schijnvroomheid. Ze bidden en vasten wel, maar niet van harte. Het is enkel een vorm. De praktijk van hun leven klopt er niet mee. Dan zegt God door Jesaja: *Is dit niet het vasten dat Ik verkies: (...) dat u uw brood deelt met wie honger lijdt en de ellendige ontheemden een thuis biedt; dat, als u een naakte ziet, u hem kleedt ... ?* (Jes 58:7) Dat is, wat God erover zegt.

En van Jezus, Gods Zoon, horen we, wat dit betreft, niets anders. De tekst die ik aanhaalde uit Jesaja, komt bijna letterlijk terug in wat Jezus zegt tegen Zijn discipelen bij Zijn afscheid: Als de Zoon des mensen komen zal in heerlijkheid en op Zijn troon recht zal spreken en de 'schapen' van de 'bokken' zal scheiden.

Dan zal Hij tegen de gezegenden van Zijn Vader zeggen: *Ik had honger en u hebt Mij te eten gegeven. (...) Ik was een vreemdeling en u hebt Mij gastvrij onthaald; Ik was naakt en u hebt Mij gekleed* (Mt 25:35).

Maar tot anderen zal Hij zeggen: *ú hebt dat allemaal niet gedaan. Zij zijn geen gezegenden, maar zij worden vervloekt. Als die Hem dan vragen: Wanneer hebben wij u hongerig gezien of als een vreemdeling of naakt? , dan is Zijn antwoord: voor zover u dit voor één van deze geringsten niet gedaan hebt, zo hebt u het ook niet voor Mij gedaan.* (Mt 25:45)

Dus, wie een vreemdeling gastvrij ontvangt en iemand helpt, die in nood is, die doet dat, áls aan Jezus Zelf. Die brengt in praktijk, wat Jezus in Zijn Bergrede zei: *Wees dan barmhartig, zoals ook uw Vader barmhartig is.*

Hoe is dat in ons leven? Kennen we iets van het navolgen van de Heere Jezus Christus? Het echte christen zijn, met ons hele hart en met ons hele leven verbonden met Hem? Dan zullen we ook liefde hebben tot onze naaste, ook tot de vreemde naaste: *Xenofilie*. Gastvrij en hulpvaardig, liefdevol naar de vreemdeling.

Zingen: Psalm 139 : 14

3. Wat is onze houding?

Hoe sta ik / Hoe staat u tegenover de vreemdeling, de vluchteling, de asielzoeker? Hebben wij die lief? Of lijden we misschien aan *Xenofobie*? Angst voor de vreemdeling? Dat hoor je best veel.

Ik maakte een keer een bijeenkomst mee in onze gemeente, waar de burgerlijke overheid haar beleid ten aanzien van vreemdelingen en asielzoekers uiteenzette. Daar waren die geluiden ook te horen:

Zijn onze kinderen nog wel veilig? Wie haal je binnen? Wat is hun geloofsovertuiging? Misschien zijn er wel veel moslims onder hen en als dit zo doorgaat, krijgen zij het nog een keer voor het zeggen. Of meer vragen in het groot: Islamisering van ons land en Europa.

In de Middeleeuwen is er gevochten in Spanje, om de oprukkende Moren tegen te houden en de Turken in Oostenrijk. Nu 'veroveren' moslims zomaar als asielzoekers ons ooit gekerstende werelddeel. Kom je als christen niet in een minderheidspositie en zal het ooit ook bij ons tot geloofsvervolging leiden?

Op zichzelf zijn het reële vragen. Vragen waarvan ook de overheid zich bewust is en die grondige bezinning vereisen, om hierin een wijs beleid te voeren. We mogen wel veel bidden voor de overheden, om een eerlijke, rechtvaardige behandeling van asielaanvragen: of de vlucht om veiligheidsredenen was of alleen om economisch voordeel.

Dat gebed voor overheden is al een eerste aspect van een christelijke houding. Bid ik / bidt u voor de overheden, op Europees, op landelijk en op plaatselijk niveau? Dat ze verantwoorde oplossingen vinden voor de complexe vragen op dit terrein?

Stel ik / stellen wij zelf ons hart open voor de echte vluchteling, die in nood is? Mag die tijdelijk, of zo nodig permanent, onder ons wonen? En zijn we bereid die te helpen? Misschien door een deel van onze tijd beschikbaar te stellen of onze kennis of onze contacten, waardoor we kunnen helpen? Ik heb al gezegd dat God in zekere zin een 'plicht' tot gastvrijheid had gegeven: Het was een schande, als mensen in nood niet op hulp konden rekenen.

Concrete hulp en in elk geval voorlopige opvang van vluchtelingen is een tweede aspect dat behoort bij een christelijke houding. En als we zelf niet in staat zijn die hulp handen en voeten te geven, kunnen we wel andere hulpverleners van middelen voorzien en ook voor hén bidden.

Maar, zegt iemand, ik wil toch nog die vraag stellen over dat gevaar dat onze samenleving straks beheerst wordt door moslims. Er zijn er naar schatting nu al een miljoen. Moet je dat dan zomaar laten gebeuren? Mag je dat je

kinderen en kleinkinderen aandoen? We willen toch liever dat Nederland een christelijk land blijft? (als je trouwens nog kunt zeggen dat het dat is; maar er is nog veel ruimte om als christen te leven). U hebt zeker een punt.

Ik wil er dit over zeggen: Boven al het bewegen van de volken staat God. Het loopt Hem niet uit de hand, ook niet als volken of bevolkingsgroepen elkaar naar het leven staan, veelal om verschillen in geloofsovertuiging. Nee, alles staat onder Gods bestuur, ook de volksverhuizingen van de laatste jaren van het Midden-Oosten naar Europa. Zou dit niet vallen binnen het plan dat God volvoert in de wereldgeschiedenis?

Zou het kunnen zijn, dat God veel moslims en andere niet-christenen laat vertrekken uit gebieden waarin ze niet of nauwelijks te bereiken zijn met de boodschap van het Evangelie van Jezus Christus?

Er zijn in Turkije, waar destijds veel moslims uit Irak en Syrië heenvluchtten, duizenden van hen christen geworden, nadat zij in aanraking kwamen met christenen, die hen liefdevol hielpen en die de blijde boodschap van redding door Jezus Christus met hen deelden. Hun daden en woorden gebruikte God tot bekering.

Kan dat ook niet Gods bedoeling zijn met de vreemdeling die bij ons een veilige plek zoekt? Dan wil God toch niet anders dan dat wij *Xenofilie* betonen, liefde voor de vreemdeling en ons niet door angst laten leiden?

Ben ik / bent u een leesbare brief van Christus, als wij contact met hen zouden hebben? Is het ons verlangen om de blijde boodschap van onze Heere en Heiland met hen te delen?

Mevrouw Merkel heeft eens tegen haar volksgenoten gezegd: christenen, lees uw bijbel, ga naar de kerk en gedraag u als christen. Hier ligt een gelegenheid om hen de liefde van Christus te tonen. Ik zeg het haar van harte na.

Wij weten trouwens niet, wie God hierdoor op onze weg brengt. Ik noemde al de tekst uit Hebrëen, waarin bij de oproep tot gastvrijheid staat: *want hierdoor hebben sommigen engelen onderdak geboden*. Dat verwijst o.a. naar een gebeurtenis bij Abraham, die zonder het te weten, in zijn onbekende gasten de HEERE Zelf gastvrij had ontvangen.

Maar we mogen hierbij ook denken aan wat Jezus zei, toen Hij Zijn discipelen uitzond: *wie u ontvangt, ontvangt Mij en wie Mij ontvangt, ontvangt Hem, Die Mij gezonden heeft*. (Mt. 10:21) Een onbekende, gelovige christen gastvrij ontvangen = in zekere zin: Christus ontvangen. Zoals ik al eerder aanhaalde, dat Hij zei: *Ik was een vreemdeling en u hebt Mij gastvrij onthaald*. U herkende Mij niet, maar u wilde Mij wel ontvangen.

Daarbij is het beslist niet onbelangrijk hoe wij in het leven staan. Maar wacht even, vraagt iemand: er zijn toch evengoed niet-christenen die gastvrij zijn? Dat klopt en gelukkig is dat ook zo. Ik zie het als een blijk, dat God zich ook bemoeit met mensen die niet in Hem geloven. En dat er iets is, wat wij 'algemene genade' noemen, dat Hij mensen in het hart geeft om anderen te helpen en lief te hebben. Zichzelf belangeloos te geven aan een medemens in nood.

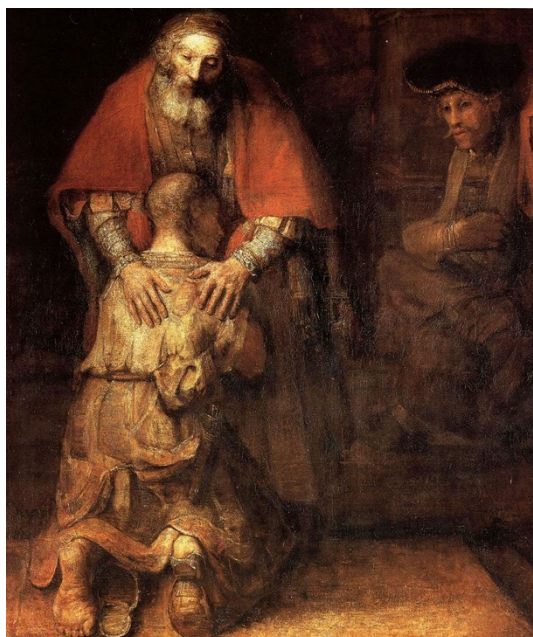
Dat is geweldig om te ontdekken. Tegelijk is het een spiegel, want bij een gelovig christen kan het soms ook schorten aan zulke belangeloze inzet voor anderen. Helaas. Ik moet, net zo goed als u, maar regelmatig in die spiegel kijken. En met de dichter van psalm 26 aan God vragen: *Doorzoek mij, toets mijn gangen; doorgrond al mijn verlangen; en stel mijn oogmerk in de dag*.

Komt het tonen van gastvrijheid bij mij en bij u voort uit liefde tot de Heere? Komt het voort uit een geloofsband die we hebben met onze Heiland? Is het, om God onze dank te tonen voor Zijn genade, aan ons bewezen, door Jezus Christus, toen wij 'vluchtelingen' werden? Nadat God door Zijn Geest ons heeft laten zien dat wij in ellende verkeerden. Ballingen waren, door eigen schuld. Slaven, onder het juk van de boze en van de zonde? Dan hebben wij mogen ervaren dat God ons gastvrij onthaalde, zoals in de gelijkenis de vader zijn 'verloren' zoon deed.

Of staat u daar nog vreemd tegenover. Kunt u niet zeggen dat dit in uw leven zo ligt. Misschien heeft u wel degelijk oog voor de nood van de vreemdeling. Maar om nu te zeggen dat dit een uitloei is van uw geloofsband met Jezus Christus. Nee....

Dan zeg ik vanavond: u bent zelf in nood. Een nood die ver uitgaat boven de nood van een vluchteling voor oorlogsdreiging. Een nood, waarvan ik hoop dat Gods Geest u dan laat inzien hoe ernstig het is. Een eeuwige dood dreigt!

Ook al zou u op de dag, dat Jezus Christus rechtspreekt, kunnen zeggen: *ik heb hongerigen brood gegeven en vreemdelingen onderdak geboden en naakten gekleed*. Dan zal Hij toch zeggen: Ik ken u niet. U bent nooit zelf naar Mij gevlucht met uw zondeschild.

En dat, terwijl de weg naar het eeuwige leven nog open ligt. Goddank, nog steeds tot op de huidige dag. Dat mag ook vanavond klinken: als u met uw schuldige leven vlucht tot Christus, zal het geen vraag zijn of Hij u wel gastvrij onthaalt. Ik kan u verzekeren dat u welkom bent. Niemand uitgezonderd. Aarzel niet langer. Wie Hem aanroept in de nood, vindt Zijn gunst oneindig groot. Bij de Heere is een 'vreemdeling', iemand die door de zonde vervreemd is geraakt van God, van harte welkom!

Ik ga afronden. Nog één ding wil ik kort noemen. Eigenlijk een vraag: Horen wij in alles wat er momenteel gebeurt in het Midden-Oosten en ook in Israël niet de voetstappen van Jezus, Die op een dag zal wederkomen? Als we alles wat gebeurt in de wereld (niet alleen in die regio), ook wat wereldwijd momenteel plaatsheeft met de pandemie, op ons in laten werken en het leggen naast wat Jezus gezegd heeft over Zijn tweede komst, dan zien we toch, dat Hij dergelijke dingen heeft voorzien?

Wat doet dat met u? Vult het uw hart met een groot verlangen? Omdat dan Zijn heerlijkheid ten volle openbaar zal komen, maar ook, omdat er dan een eind zal komen aan alle ellende van oorlogen en rampen, waarvoor talloze mensen moeten vluchten? Merken we niet steeds meer *dat de hele schepping zucht en als in barensood is*, zoals Paulus ergens schrijft? Mij bekruipt wel dat gevoel. Wij weten niet wannéér Jezus zal komen. Hij heeft wel gezegd *dát* die dag komen zal, als een dief in de nacht. Zomaar ineens.

Ben ik / bent u dan bereid? Zien we er naar uit? Misschien wel des te meer als we ervaren (al dan niet aan den lijve) dat de satan steeds heviger tekeer gaat om nog zoveel mogelijk mensen tot zijn prooi te maken. Laat het daarom ons gebed zijn:

*Schenk Uwen zegen bij Uw Woord;
Het rijk des satans word' verstoord;
Sterk leraars, sterk onz' overheid,
In 't werk, door U hun opgeleid.*

Slotzang: Psalm 108 : 1 en 2

